

Ustoupila jsem o pár kroků od něj a založila si ruce na hrudi. „Jude z toho vynech.“

Lišácky se na mě zazubil. „Zdá se, že Cardan si vyloženě užívá, když jí může ubližovat, že?“

Byla to pravda, hrůzná pravda. I kdybych tě dokázala přesvědčit, abys ho ignorovala – což bylo samo o sobě nemožné –, prince muselo rozlítit, že sis dovolila narazit ho na strom. „Jude nemůže vyhrát.“

„Že ne?“ opáčil.

Nesnášela jsem, jak se mě na tebe vyptával, jako bys byla mnohem zajímavější než já. Já jsem byla ta hodná sestra, která si zachovávala víru a držela se pravidel. Ty jsi byla ta vzpurná, ta, která nevěděla, kdy přestat, ta, která ze všech sil usilovala o pohromu. Nebylo to fér. „Ty proti němu ani nenastoupíš. Jak by mohla mít nějakou šanci?“

Na to se Locke zasmál. „A tady ji máme. Tu výbušnost, kterou se ze všech sil snažíš skrýt. Víš, co mě na tobě fascinuje? Jsi jako hladovec na hostině, který se odmítá najíst.“

Pomyslela jsem na hostiny v Zemi víl, na věčná jablka, ovoce, které smrtelníky nutí podvolit se. Pomyslela jsem na hostiny, o kterých jsem jen slyšela, kde víly okouzlují lidi a servírují jim odpadky upravené tak, aby vypadaly jako lahůdky, a kde nakonec jednu z nich korunují Královnou smíchu, což je titul spojený s rouchem plným špíny a strašlivého výsměchu.

Jak by mohl pochybovat o tom, proč se zdráhám na takové hostině jíst?

„Copak nikdy nepustíš obavy z hlavy?“ vyptával se.

„S tebou vždycky.“

„Rád bych ti něco ukázal,“ řekl Locke a vzal mě za ruku. „Pojď se mnou.“

„Ale já nejsem oblečená na...“ začala jsem, to už mě ale táhl směrem k lesu.

„Na tom nesejde,“ odbyl mě. „Nikomu to nebude vadit.“

Zděšeně jsem se zastavila. „Kdo další tam bude? Nějak se mi to nezdá.“ Vždyť jsem ani neměla boty.

„Můžeš mi věřit?“ zeptal se Locke. V té otázce toho bylo tolik. Když jsem si vzpomněla na dobu před jeho prvním vzkazem, připadal mi můj život jako suchý papír, který čeká, až ho Locke zapálí.

Ne, ne Locke. *Láska*.

„Ano,“ odpověděla jsem a vzala ho za ruku. „Pro dnešní večer.“

Poblíž Jezera masek se konala slavnost. Několik víl se bavilo pod hvězdami a povalovalo se na kobercích. Nikoho z nich jsem nepoznávala; nechodili do palácové školy, a pokud jsem je už někdy viděla, tak jen letmo. Zdálo se však, že Locke znají, a volali na něj. Jeden z nich hrál na housle, a když nás uviděl, začal hrát píseň, kterou jsem už slyšela ve světě smrtelníků.

Locke mě objal a v těch chvílích bylo všechno dokonalé. Takhle jsme odtančili tři tance, moje tělo se uvolňovalo a mé kroky byly čím dál méně formální. Pak jsme odpočívali na trávě a dělili se o kořeněné víno z vypůjčeného dřevěného poháru.

Potom Locke ukázala na chlapce, jehož vlasy zářily neuvě-